

[Justitsministeren.]

Jeg synes, dette er vigtigt at fastholde i betragtning af den diskussion, der i øvrigt har været om, hvorvidt overformynderiet helt skal ophæves, eller om en del skal bevares, altså om vi skal beholde de umyndiges og borteblevnes midler til forvaltning i en institution, som vi jo lige så godt kan blive ved med at kalde overformynderiet, men som jeg erkender ikke ligner det bestående overformynderi ret meget, især ikke efter lovforslaget, eftersom det, hvis lovforslaget vedtages, bliver en almindelig del af statskassen, en statsinstitution

Jeg synes altså, det er vigtigt at have for øje, at det er sikkerhedsmæssige hensyn, det gælder. For at disse sikkerhedsmæssige hensyn kan varetages, og for at man kan tage hensyn til dem, synes jeg, det må være vigtigt at opretholde en centraltilsynsmyndighed. Hvis man nedlagde overformynderiet totalt og henviste midlerne til forvaltning i pengeinstitutioner rundt omkring i landet, måtte det vel naturligt blive de lokale skifteretter, der førte dette tilsyn. Det vil nok ikke blive mindre arbejdskrævende, og der ville jo nok også være en hel del afgørelser truffet af disse lokale institutioner, som ville blive indklaget — og måtte kunne indklages — for justitsministeriet. Det vil altså sige, at justitsministeriet måtte have et eller andet kontor til at modtage alle disse henvendelser — det er jo temmelig mange. Det drejer sig jo ikke alene om klager over den lokale tilsynsmyndigheds afgørelser, men også om en ændret anbringelse af midlerne, om frigivelse af midlerne. Overformynderiet har jo en betydelig korrespondance på dette område. Det er da også påpeget i betænkningen. Jeg er overbevist om, at den simpleste og billigste måde at få dette tilsyn varetaget på, er at opretholde en institution, som vi for min skyld kan kalde, hvad det skal være, men som jeg synes det vil være praktisk — også med den veneration, vi nu nærer for det gamle navn — at blive ved at kalde overformynderiet.

Det er mig magtpåliggende — også i anledning af de bemærkninger, der er fremsat bl. a. af det ærede medlem hr. Ib Thyregod og det ærede medlem hr. Langkilde, jeg tror også det ærede medlem hr. Johan Asmussen var inde på det — at få sagt, at vi lægger vægt

på, at der bliver givet det personale, som er i overformynderiet, de bedste mulige arbejdsvilkår i fremtiden. Vi er helt på det rene med, at det ikke har været nogen særlig behagelig arbejdsplads at være på i de senere år, hvor forandringerne har måttet overvejes.

Der bliver spurgt, hvad vi vil gøre, mens denne udflytning af midlerne skal finde sted. Det drejer sig jo om den væsentligste part af overformynderiets aktiver. Jeg kan oplyse, at de båndlagte midler og legatkapitalerne tilsammen andrager 667 mill. kr. og de umyndiges og de borteblevnes alene 268 mill. kr. Det er klart, at vi, mens denne udflytning finder sted, har brug for en stor arbejdsstyrke, og den arbejdsstyrke, der er der, er jo erfaren, den ved, hvad arbejdet kræver. Efterhånden som en del af disse midler afgives, vil den tilbageværende arbejdsbyrde jo blive mindre. Vi har dog sikret os for mere end 3 år, idet vi vel må frygte, at denne afgivelse ikke med sikkerhed kan nås på de 3 år, der er tale om.

Det er blevet sagt, bl. a. af det ærede medlem hr. Langkilde og det ærede medlem hr. Johan Asmussen, at lovforslaget byder på en forskelsbehandling med hensyn til forrentning, idet de umyndiges og borteblevnes midler straks skal forrentes med markedrenten, altså den rente, man kan få af pengene ved at sætte dem ind i et pengeinstitut, hvorimod der ikke vil blive givet den højere rente af de kapitaler, der skal afgives. På dette punkt har vi fulgt kommissionsbetænkningen. Hvorvidt denne forskelsbehandling er rimelig, kan man have forskellig mening om. Det er der altså også forskellig mening om, ser jeg. Grunden til at vi har ment at kunne forsvare denne fremgangsmåde, er imidlertid, at der netop for de båndlagte midlers og legatmidlernes vedkommende er mange kontohavere, der har nydt godt af overformynderiets høje rente under og lige efter krigen. Jeg erkender dog, at det er ikke nogen stærk begrundelse. Måske vil det her i det høje folketingsvirke nok så stærkt, når jeg samtidig oplyser, at hvis vi skulle give den høje rente også af disse midler, ville det forøge overgangsudgifterne med ca. 2½ mill. kr. Endvidere er det helt klart, at en ophævelse af købebegrænsningerne for disse midler meget høj grad ville sænke afgivelsen ti